

РЕШЕНИЕ

№ 1922

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **44** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от " МЕГАТРАНС ТОП" ЕООД, чрез юрк. К. И., срещу решение № 5467 от 27.11.2023 г., постановено по анд № 14467/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116 състав.

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил наказателно постановление № 22-2300397/19.09.2023 г., издадено от директора на Дирекция " Инспекция по труда" - София, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция на основание чл. 414, ал. 1 КТ в размер на 1500 лв. за административно нарушение по чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ.

В жалбата се поддържа становище, че въззивното решение е неправилно, като се твърди, че от страна на дружеството не е допуснато нарушение на чл. 66, ал. 1, т.7 КТ. Периодичността на заплащане на трудовото възнаграждение е посочено във Вътрешните правила за работната заплата на дружеството, които са част от документите, с които всеки служител се запознава при постъпване на работа. В тази връзка се оспорва като неправилен изводът на СРС, че е ирелевантно обстоятелството, че периодичността на изплащане на трудовото възнаграждение е посочена във вътрешен акт на работодателя, доколкото последният може да промени тази дата

едностранно. Поддържа се, че са налице предпоставките за приложението на чл. 28 ЗАНН, респ. чл. 415в КТ, тъй като нарушението е формално, от него не са произтекли вредни последици, както и не са застрашени или поставени в опасност обществените отношения. Жалбоподателят счита, че при определяне на имуществената санкция не са съобразени тежестта на нарушение и целите, визирани в чл. 12 ЗАНН. Излага доводи, че при наличието на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН и като не е приложил тази благоприятна за нарушителя разпоредба, административнонаказващият орган е издал едно незаконосъобразно НП, което подлежи на отмяна. Твърди, че в наказателното постановление в нарушение на императивната норма на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН не е посочено мястото на извършване на нарушението, съответно, неправилно СРС е приел, че мястото на извършване на нарушението е определяемо.

По изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на решението на Софийския районен съд, като се отмени изцяло и потвърденото наказателно постановление, при условията на евентуалност, да се приложат разпоредбите на чл. 28 ЗАНН и чл. 415в КТ, като се намали размерът на наложената имуществена санкция. Претендира се присъждане на сторените разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение за всяка от инстанциите.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. И., която поддържа жалбата и прави искане за отмяна на обжалваното решение и на наказателното постановление, издадено от директора на Дирекция " Инспекция по труда".

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Б., оспорва жалбата, като прави искане за отхвърлянето ѝ като неоснователна, съответно за потвърждаване на решението на Софийския районен съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна, поради което решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства, които са от значение за спора, като правилно е приел за установено от фактическа страна следното:

В периода от 12.06.2023г. до 23.08.2023г. е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от А. А. – старши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ – София, и други служители, която е приключила със съставяне с протокол изх. № ПР2321948/23.08.2023г. В хода на проверката са установени нарушения на трудовото законодателство, като е установено, че в представеното заверено копие на трудов договор № 16 от 24.04.2023 г., сключен между „МЕГАТРАНС ТОП" ЕООД, в качеството му на работодател, и Д. М. С. - служител, на длъжност „юрисконсулт", не е определена периодичността на изплащане на основното и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер, в нарушение на чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ, а в

трудовия договор е посочено единствено, че основното месечно трудово възнаграждение е в размер на 900 лв. Поради това от А. С. А., на длъжност старши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ - София, е съставен акт № 22-2300397 за установяване на административно нарушение от 23.08.2023г. В законоустановения срок срещу АУАН са постъпили възражения от дружеството, които са счетени за неоснователни, и въз основа на съставения АУАН е издадено оспореното наказателно постановление № 22-2300397/19.09.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на " МEGATPAHC TOП" EOOD е наложена имуществена санкция на основание чл. 414, ал. 1 КТ в размер на 1500 лева за административно нарушение по чл. 6б, ал. 1, т. 7 от Кодекса на труда.

При така установеното от фактическа страна Софийският районен съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи и при спазване на предвидените давностни срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН и на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като липсва каквато и да е непълнота или противоречие в съдържанието им. Приел е, че вмененото на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. При описанието на нарушението са посочени всички изискуеми елементи, като са посочените са всички негови признаци от обективна страна, както и точната правна квалификация. Въз основа на събраните по делото доказателства е приел за установено по категоричен начин, че жалбоподателят е извършил нарушението, за което е санкциониран, както и че същото не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, доколкото не се установява нарушението да е отстранено веднага след установяването му, а наличието на допълнителни споразумения с други служители на работодателя не покриват изискванията на чл.415в, ал.1 от КТ за конкретния трудов договор. Приел е, че деянието не се отличава от други подобни нарушения и обществената му опасност обуславя понасянето на административнонаказателна отговорност.

При извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, настоящата инстанция намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно постановено при съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

Софийският районен съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи, като при правилно изяснена фактическа обстановка е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкциониран касаторът, въз основа на което е приел, че правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност за извършено нарушение по чл. 414, ал. 1 КТ вр. чл. 6б, ал. 1, т. 7 КТ.

Във връзка с наведените в касационната жалба възражения следва да се добави следното:

Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на Софийския районен съд, че в хода на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в

сроковете, предвидени в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

С разпоредбите на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е установено изискването за извършване на точно, ясно и прецизно описание на твърдяното нарушение, включително, като бъде ясно посочено мястото на нарушението. Действително, погрешното определяне на мястото на извършване на нарушението се явява съществено процесуално нарушение, което ограничава правото на защита на санкционираното лице, като същевременно пречатства и съда в извършване на контролните му правомощия. В разглеждания случай такава хипотеза не е налице, доколкото в наказателното постановление ясно е индивидуализирано седалището на работодателя, а и същото е определяемо, както е посочил и районният съд, поради което се налага изводът, че са изпълнени изискванията на закона за посочване на мястото на извършване на нарушението по см. на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Следва да се отбележи, освен това, че не е посочено място на нарушението, различно от действителното такова, поради което и възражението на жалбоподателя в тази връзка се явява несъстоятелно.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните в първоинстанционното производство доказателства се установява, че жалбоподателят е извършил нарушението, за което е санкциониран.

Съгласно разпоредбата на чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ трудовият договор съдържа данни за страните и определя основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане. Трудовото възнаграждение е част от съдържанието на правоотношението по смисъла на чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ, като основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане, са задължителен реквизит на трудовия договор. В разглеждания случай не се оспорва от ответника, а и се установява от представените писмени доказателства, че в сключения между „Мегатранс Топ“ ЕООД, като работодател, и Д. С., на длъжност „юрисконсулт“, трудов договор с № 16 от 24.04.2023 г. не е определена периодичността на изплащане на основното и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер, а единствено е посочено, че основното месечно трудово възнаграждение е в размер на 900 лв. и служителят ще получава допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия му стаж, възлизащо на 0,6 % за всяка прослужена година. Ето защо, обоснован е изводът на решаващия състав, че с бездействие си да включи всички посочени в цитираната норма задължителни реквизити в трудовия договор от 24.04.2023 г. жалбоподателят е осъществил състава на административно нарушение по чл. 414, ал. 1 КТ вр. чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ.

Настоящият състав споделя и извода на въззивния съд, че посочването на падежа на задължението на работодателя да заплати трудовото възнаграждение в едностранен акт на работодателя, какъвто характер имат сочените от жалбоподателя вътрешни правила на дружеството за работната заплата, не санира бездействието на работодателя, доколкото законодателят изрично е предвидил, че тези елементи следва да се договорят между страните, които са равнопоставени при сключването на трудовия договор. Уместно е да се посочи, че не са ангажирани доказателства Вътрешни правила за работната заплата да са връчени на служителя при постъпване на работа, а като приложение на сключения трудов договор от 24.04.2023 г. е посочена единствено длъжностна характеристика.

Нормата на чл. 414, ал. 1 предвижда, че работодател, който наруши разпоредбите на

трудовете законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В случая административнонаказващият орган е наложил на касатора имуществена санкция в размер на 1500 лева, т.е., в минималния размер на санкцията, поради което и същият не може да бъде редуциран.

Обосновани са и се споделят от настоящия състав подробно аргументираните изводи на районния съд за липсата на предпоставките за квалифициране на извършеното административно нарушение като маловажно по см. на чл. 415в, ал. 1 КТ, както и за приложение на чл. 28 ЗАНН на извършеното нарушение, поради което и не е необходимо да се преповтарят.

Предвид изложеното обжалваното решение на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

По разноските.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът приема, че на последния следва да се присъди такова в минимален размер от 80 лв., определен по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5467 от 27.11.2023 г., постановено по анд № 14467/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116 състав.

ОСЪЖДА „МЕГАТРАНС ТОП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.